

Datum van
inontvangstneming

:

24/09/2024

Zaak C-563/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 augustus 2024

Verwijzende rechter:

Landgericht Potsdam (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 augustus 2024

Verzoekende partij:

Verband Sozialer Wettbewerb e. V.

Verwerende partij:

PB Vi Goods GmbH

Landgericht Potsdam

Beslissing

In het geding tussen

Verband Sozialer Wettbewerb e. V., [OMISSIS] Berlijn (Duitsland)

- verzoekende partij -

[OMISSIS]

en

PB Vi Goods GmbH, [OMISSIS] Rathenow (Duitsland)

- verwerende partij -

[OMISSIS]

heeft het Landgericht Potsdam (rechter in eerste aanleg Potsdam, Duitsland) [OMISSIS] op 6 augustus 2024 geoordeeld:

De behandeling van de zaak wordt geschorst. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267, eerste alinea, onder a) en b), [VWEU] verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Is artikel 10, lid 7, van verordening (EU) 2019/787 wegens schending van artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ongeldig, voor zover het de presentatie of etikettering van alcoholvrije dranken als „alcoholvrije gin” verbiedt?
2. Subsidiair: Moet artikel 10, lid 7, of artikel 12, lid 1, van verordening (EU) 2019/787 aldus worden uitgelegd dat op grond van deze bepalingen de presentatie of etikettering van een alcoholvrije drank als „alcoholvrij gin” niet alleen verboden is op de enkele grond dat de drank niet het minimale alcoholvolumegehalte bevat dat voor de benaming als „gin” vereist is en deze niet is verkregen door ethylalcohol uit landbouwproducten (maar: water) te aromatiseren met jeneverbessen?

Motivering:

I.

Verzoeker is een geregistreerde vereniging die volgens de statuten tot doel heeft om zakelijke of zelfstandige beroepsbelangen te behartigen en te bevorderen alsmede advies en informatie te verstrekken over kwesties van eerlijke mededinging.

Verweerster verkoopt en promoot op het online verkoopplatform www.ebay.de de meest uiteenlopende producten; onder meer heeft zij (volgens bijlage K4, in elk geval op 26 juni 2023) het product „[merknaam] Virgin Gin alcoholvrij” te koop aangeboden. Deze drank wordt door een persoon geproduceerd die geen partij bij het geding is en bevat geen alcohol.

[OMISSIS]

Op 31 oktober 2023 heeft verzoeker beroep ingesteld. Dit beroep is op 1 december 2023 aan verweerster betekend. [OMISSIS]

Volgens verzoeker is de reclame van verweerster voor het product ongeoorloofd omdat gin volgens punt 20 van bijlage I bij verordening (EU) 2019/787 moet zijn verkregen door ethylalcohol uit landbouwproducten te aromatiseren met jeneverbessen en het alcoholvolumegehalte ten minste 37,5 % moet bedragen.

Verzoeker vordert (naast andere vorderingen die voor het verzoek om een prejudiciële beslissing niet relevant zijn) dat verweerster wordt verboden om dranken onder de benaming „gin” zonder een alcoholgehalte van ten minste 37,5 % in het economisch verkeer aan consumenten te koop aan te bieden.

Verweerster concludeert tot verwerping van het beroep.

Zij voert aan dat er geen sprake is van een schending van verordening (EU) 2019/787 omdat voor elke consument duidelijk is dat het in feite niet om gin met alcohol gaat.

De verwijzende rechter heeft beide partijen het recht toegekend om te worden gehoord met betrekking tot de geplande toepassing van de prejudiciële procedure en in dat verband op 10 juni 2024 verklaard dat hij artikel 10, lid 7, van verordening (EU) 2019/787 wegens schending van artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) ongeldig acht, voor zover het de presentatie of etikettering van alcoholvrije dranken als „alcoholvrije gin” verbiedt. Een dergelijk verbod is onevenredig omdat niet duidelijk is welk legitiem doel daarmee zou kunnen worden nagestreefd. Een gevaar van misleiding dat het minimale alcoholvolumegehalte niet wordt bereikt of dat de drank niet is verkregen door ethylalcohol uit landbouwproducten te aromatiseren met jeneverbessen (maar door water te aromatiseren), is door de aanduiding „alcoholvrij” uitgesloten. Wat de evenredigheid betreft, is het daarnaast van doorslaggevend belang dat volgens de verordening een andere benaming van de drank, bijvoorbeeld „ginsmaak”, eveneens verboden is en een begrijpelijke omschrijving en etikettering van het product bijgevolg niet anders mogelijk is. De verwijzende rechter heeft tevens aangegeven dat volgens hem voor verweerster niet duidelijk was dat zij een beroep tot nietigverklaring tegen de betrokken bepaling had kunnen instellen.

Verzoeker heeft hierop gereageerd en erop gewezen dat het doel van de bepaling – voor zover relevant voor deze zaak – voortvloeit uit de overwegingen 2, 4, 10, 11, 12, derde volzin, en 13 van de verordening. Het doel van de in deze bepaling gestelde vereisten is met name om misbruik van de wettelijke benaming te voorkomen, consumenten te beschermen, te verzekeren dat de consumenten worden geïnformeerd en de kwaliteit, veiligheid en reputatie van de in de Unie met traditionele methoden geproduceerde gedistilleerde dranken te waarborgen. Dit rechtvaardigt de beperking van de vrijheid van ondernemerschap, die voor het overige ook evenredig is.

II.

De prejudiciële beslissing is noodzakelijk omdat de verwijzende rechter van oordeel is dat artikel 10, lid 7, van verordening (EU) 2019/787 wegens schending van artikel 16 van het Handvest ongeldig is, voor zover het de presentatie of etikettering van alcoholvrije dranken als „alcoholvrije gin” verbiedt.

Volgens de verwijzende rechter bestaat er, ook gelet op de opmerkingen van verzoeker, geen legitiem doel om de etikettering en presentatie van een drank als „alcoholvrije gin” te verbieden die naar gin moet smaken, maar die niet is verkregen door alcohol, maar door water te aromatiseren en die duidelijk als „alcoholvrij” is aangeduid. Een dergelijk verbod is niet geschikt om de in de overwegingen van de verordening genoemde doelen te verwezenlijken (met name de bescherming en voorlichting van consumenten en de kwaliteit, veiligheid en

reputatie van de in de Unie met traditionele methoden geproduceerde gedistilleerde dranken), aangezien niemand, met name geen enkele consument, bij een duidelijke aanduiding van de drank als „alcoholvrij” ervan uitgaat dat hij een bepaalde in de Unie geproduceerde gedistilleerde drank – meer specifiek: gin – zou kopen. Bijgevolg kan ook de reputatie van in de Unie geproduceerde gin niet worden aangetast door de verkoop van „alcoholvrije gin”. In het geval van gin moet hieraan worden toegevoegd dat een voor consumenten begrijpelijke aanduiding van de alcoholvrije drank zonder het gebruik van het woord „gin” nauwelijks mogelijk is. Dit blijkt er onder meer uit dat – voor zover de verwijzende rechter kan nagaan – dergelijke alcoholvrije dranken, op enkele uitzonderingen na, in de detailhandel zonder benaming worden verkocht, maar onder het merk van een producent die ook gin verkoopt. Een producent of distributeur wiens merk niet met de gedistilleerde drank gin wordt geassocieerd, heeft daarentegen nauwelijks de mogelijkheid om zonder het woord „gin” te gebruiken de smaak van de drank voor consumenten op een eenvoudige wijze begrijpelijk te maken en reclame voor zijn product te maken. De bepaling heeft dus tot gevolg dat producenten die ook gin met alcohol verkopen en daarvoor een merk hebben opgebouwd, in de onderlinge concurrentie worden bevoordeeld en producenten die dit niet doen, worden benadeeld. Hiervoor bestaat evenmin een duidelijk legitiem doel of meer specifiek kan dit niet worden gerechtvaardigd door de in de overwegingen van de verordening genoemde doelen.

De verwijzende rechter is ook niet van mening dat hij de geldigheid van de norm moet aannemen omdat verweerster geen beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 263, zesde alinea, VWEU heeft ingesteld. In dit verband is allereerst al onduidelijk of de enkele mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, al met al inhoudt dat de verwijzende rechter de geldigheid van de norm niet meer ter discussie mag stellen. Zelfs indien dit het geval zou zijn, had echter redelijkerwijs van verweerster moeten kunnen worden verlangd dat zij een beroep tot nietigverklaring zou instellen. Hiervan is in het specifieke geval geen sprake. Verweerster produceert het betrokken product namelijk niet zelf en beslist ook niet over de presentatie of etikettering ervan, zodat het reeds twijfelachtig is of zij individueel door de bepaling wordt geraakt. In elk geval kan naar het oordeel van de verwijzende rechter niet van verweerster worden verlangd dat zij zelf een beroep tot nietigverklaring van het litigieuze verbod instelt. Dit vloeit ten eerste voort uit het feit dat hoe dan ook twijfelachtig is of zij bevoegd is om een beroep in te stellen. Ten tweede wijst er ook niets op dat verweerster überhaupt op de hoogte was van zowel de schending van het verbod als het eventuele recht om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, voordat de verwijzende rechter er op 10 juni 2024 op heeft gewezen dat er sprake is van een schending van artikel 10, lid 7, van verordening (EU) 2019/787, maar de bepaling eventueel ongeldig is. In de onderhavige procedure heeft verweerster ook niet aangevoerd dat de bepaling ongeldig zou kunnen zijn, maar de verwijzende rechter heeft dit ambtshalve onderzocht. Derhalve gaat de verwijzende rechter er niet van uit dat verweerster op grond van en sinds de waarschuwing van haar directeur door middel van de brief van verzoeker van 24 augustus 2023 op de hoogte had moeten zijn van de mogelijkheid tot het

instellen van een beroep tot nietigverklaring en van haar alleen op grond van deze kennis kon worden verlangd (nog vóór de meer dan twee maanden latere instelling van het beroep door de betekening ervan op 1 december 2023) dat zij een beroep tot nietigverklaring instelt.

Indien het Hof niet vaststelt dat de bepaling ongeldig is, rijst de vraag of de bepalingen van verordening (EU) 2019/787 aldus kunnen worden uitgelegd dat zij de presentatie of etikettering van alcoholvrije dranken als „alcoholvrije gin” niet verbieden. De verwijzende rechter is van oordeel dat de bewoordingen van de bepalingen ondubbelzinnig zijn respectievelijk het daaruit voortvloeiende verbod van de presentatie of etikettering van alcoholvrije dranken als „alcoholvrije gin” door de Uniewetgever is gewild.

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[handtekening]